

EVENSSON, DAVID

En christen, som Gudi sin siäl befaller, i anledning af Phil. 1:23. Jag åstundar skiljas hädan, och wara när Christo. Vti en christelig och enfallig lik-predikan öfwer probsten i Skiärkinds härad och

1739

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
 - Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
 - *Sök:** Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
 - *Klipp & klistra:** Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
- *Ej tillgängligt i varje e-bok.

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkor för användning: <https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

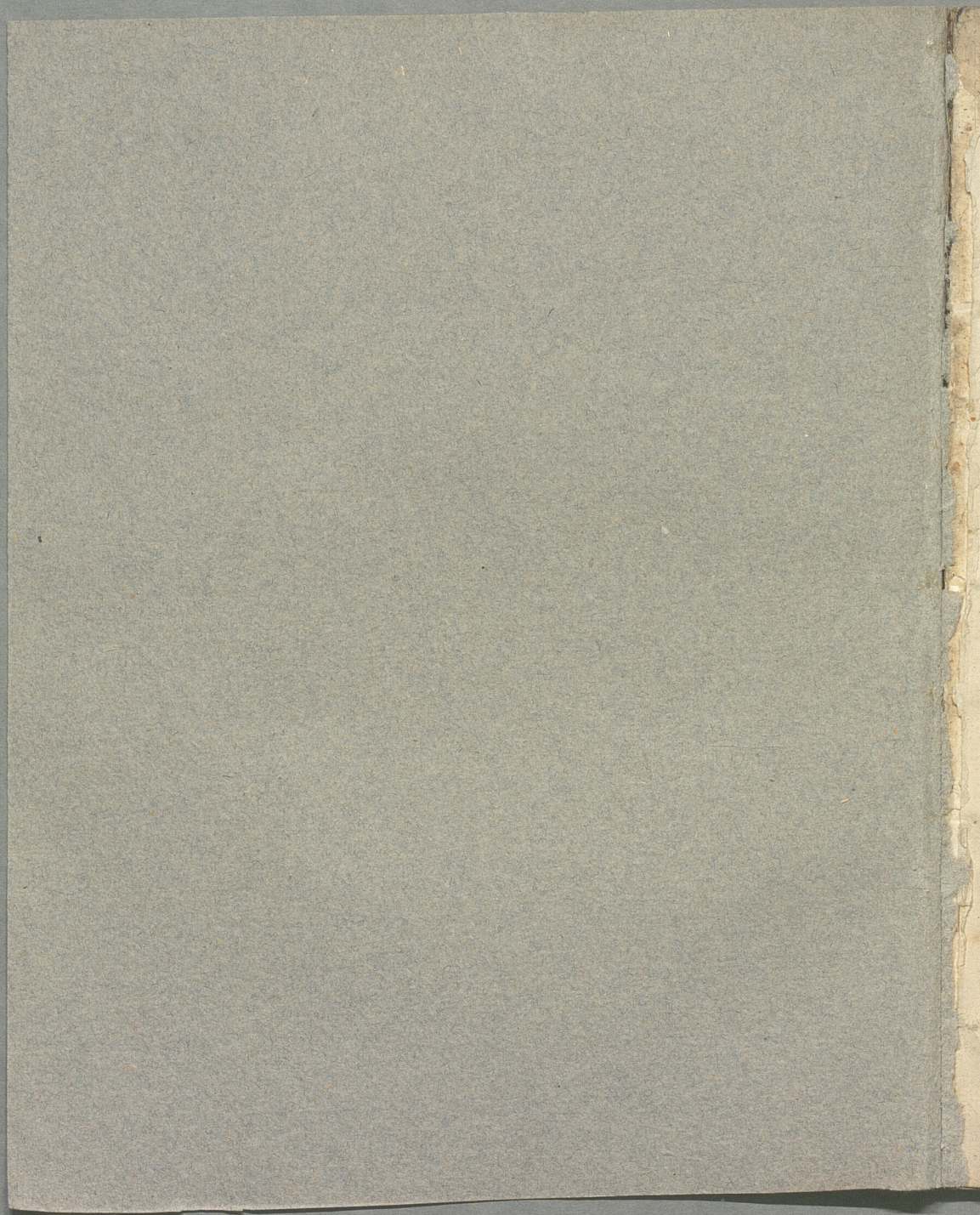
Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: <https://search.books2ebooks.eu>
Mer information finns tillgängliga via <https://books2ebooks.eu> boken.

ASCHANUS, ANNA ELIS.

Ex A

Lib. univ.
Sic 4900.
1700-1800

ASCHANIUS, A. E.

Likpred.
Före 1900.
1700-1829

En Christen, som Gud sin själ befäller,
I anledning af Phil. 1: 23.

Jag åstundar skiljas hädan, och wara när
Christo.

Wti en Christelig och ensällig

Sil = Predikan

^{Siver}
Probsken i Skiärkinds Härad och Kyrkioherden i Sstra
Ryds församling,

Högärewördige och Höglärde HERR

MAG. PETRI ERICSSONS

Älskeliga Waka,

Högäreborna Fru Probstinnan, nu i
HERRanom saliga

ANNA ELISABET ASCANIA,

Som jordfästes i S-Ryds Kyrkio den 13 Junii
1738 wid en Hög-Förnäm och folkrit församling,
Förestald

Wti

DAVID EVENSSON,

Past. & Präp. Norcop.

Tryckt i Norrköping 1739.

Höglärde Gw Magr Ericsson

Perlegi non sine voluptate, solatio & adplausu,
Linkopiæ d. 19. Feb. anni MDCC. XXXIX.

AND. OL. RHYZELIUS.
Archipræp. Linkop.

Förberedelsen.

I Namn Guds Faders, Sons och den
Helige Andes!

Uren hållas hårdt, men må dock
wål. Guds barn likaså, om hwilka
Petrus talar: De der lida efter Gudz
wilja, de skola befalla honom sina
siälur, såsom enom trofastom ska-
pare med goda gierningar. Ser
man på hela Capitlet, så håller Apo-
stelen på at wisa skidnaden på lidandet, dem til tröst,
som lida för Christi namn full, och sluter med denna
wpmuntran: vti hwilken han föreställer Gudz barnas
1 Tilstånd och 2. Förmon.

(1 Tilståndet är, de lida efter Gudz wilja, och haf-
wa goda gierningar. Lidandet är wungångeligt.
Werlden är ingen himmel, utan wi segle dit genom
werldenes stormande haf, som offta giör os klåderna,
ja och ögonen wåta. Trappan til himmlen har män-
ga steg; lidandet är ett der ibland. Igenom mycken
bedröfwelse måste wi ingå i Guds rike. Den råtfär-
diga blifwer med plats salig, d. å. med mycken we-
dermöda, under lidande och kämpande träkar han fram
til himla-porten. De ogudactiga nämner här Apo-
stelen icke, efter han talar allenast om dem, som lida
efft

I. Pet. 4:
19.

(1.

I. Pet. 4:
18.

4
 effter Guds wilja. Sådane skaffa sig icke sielfwe lidande, löpa icke i elden, bära icke heller wed på elden, utan effter Gudz wilja warda pröfwade, såsom Job. **El. 48: 10.** Herren gör dem vektorada i bedröfwellessens vgn. Gud gör ris åt sina barn sielf, och säger, huru många slag de skola hafwa, och säger til förderfwaren, när det är nog. Hwilket bemannar dem med tolamod; denna kappan aktar intet lidande, antingen det kommer, såsom ett lindrigt, eller ett håffrigt slagg-regn, de blotta sig sielfwa, och taga mot lidandet, såsom lydige barn riset, och säga med en under agan och i nöd stadd David: Sj, här är jag, han giöre med mig, så som honom tackes.

2. Sam. 15: 26.

Ebr. 12: 10.

2. Pet. 1: 8.

ii.

2)

Lidandet hindrar icke Guds barn ifrå goda gierningar, som Petrus omtalar i andragne orden, utan fast de lida effter Guds wilja, giöra de dock Guds wilja. Guds wilje är deras helgelse, den fara de effter. Det trädet, som agas, bär bästa fructen. Den andelige Fadren agar oss til det, som nyttigt är, at wi måge få hans helgelse. GUDS barn äro helgade til ett folck, som sig om goda gierningar beslitat, dersföre äro dessa stycken rikeliga när dem, och låta dem icke fåfånga, eller utan fruct, och i så måtto blifwer dem rikeliga gifwen ingången i wårs Herres och Frälsares Jesu Christi ewiga rike. Och kunna så mycket tryggare besfalla Gudi sina siälur, så som enom trofastom skapare, med goda gierningar. Och detta är
 2) Guds barnas förmon. Barn få gifwor af sina föräldrar, och de gifwa dem föräldromen til at förwara. Faderlöse barn måste hafwa förmyndare. Gud är både wår Fader och förmyndare, ja wår trofaste skapare; wår siäl är det ombetrodda godset, som wi ei sielfwe, såsom enfallige Barn, kunne förwara, ty
 hea

falle wi honom denna skatten, hwar dag, men i synnerhet war sidsta, eller dödsdag.

Hwar dag wi upståm eller til hwilo gå, läse wi, Herren wet, med hwad andacht: Jag befäller dig, min Gud, min kropp, min siäl och allsammans i tina Gudommelige händer. Den som får das en färlig wägl, osäkert för röfware, är glad, at han får lämna i säker hand, det honom kiäraft är; så natt, som dag går satan omkring, såsom ett rycande lejon, fötiande hwem han upsluka kan, ty befalle wi Gudi war siäl i hand.

Hwar dag skole wi giöra bättring, och hwad är det annat, än befalla Gudi sinom Skapare sin siäl, liksom man gifwer det ofärdiga bret, hälst at måstaren, som det gjort, och säger för honom hwad, som felar. Desbtan är den helige Anden Skaparen til det nya hertat, och honom måste wi hwar dag anropa med trängna suckar, at han wille sig war siäl antaga. Hwar dag sñ wi til den förskäste Frälsaren med lefwande tro, befallande honom war siäl, såsom war trofaste Skapare. Sonlige mena at det så gierna kunne beta ägare, efter Gråkiska ordet. Detta lämnas der hän; Men wisserliga är Jesu rätt ägaren til siälen, när han så dyrt köpt henne, med sitt blott henne förwerkwat. Derföre går en Christen med hiertelig förtröstan til denna nådestolen, och befäller Jesu sin siäl, såsom des egendom. Är någon förmon för Guds barn stor, är wisserliga denna, och de få i synnerhet smatkan i döds dagen. I skeys brott går det dock an, at blifwa bärgad på något sätt. I dödsstunden går wårt lilla skepp sönder, kroppen faller til jorden. Ach! hwad glädje at weta, hwar jag skal bärga siälen. 5. par orar, om de ock wore 500. par som Job hade, kunna icke draga min siäl til himmelen. Med ett jordas-

Act. 20:28.

gods, om det ock wore så stort, som Adams, när han ensam ägde hela jorden, med all des ränta, kunde jag dock icke köpa mig in i Guds rike, at jag der sinne wackta dörren. En hustru, om jag ock hade så många, som Salomo, med alla sina tårar kan icke trösta, utan ängsla mig. Men lofwad ware min Gud, jag wet mig hafwa samma förmon, som Stephanus hade, när jag med Stephani tro kan säga: Herre Jesu anamma min Anda, så jag skal se himmelen öpen, och menniskiones Son stå på Guds höggra hand, färdig at höra min bön, den jag för honom utgiuter: Vti dina händer befaller jag min Anda, tu hafwer mig förlost, Herre tu trofaste Gud.

Act. 7: 59.

55.

Pf. 31: 6.

Högärewördige och Höglärde Herr Probstens, Mag. Petri Ericssons, i lifstiden f. Mäfa, Högäreborna och dygdädla Fru Probstinna, ANNA ELISABET ASCANIA, hvars andelösa lefamen redan i sin hwilokammar är införd och wid detta tillfället kommer at jordfästas, har och så lidit efter Guds wilja, men redan befalt sin själ Gudi, såsom enom trofastom skapare med goda gierningar. Guds barnas tilstånd och förmon har hon rönt i tiden: Men nu röner des själ långt mer, än wår tunga kan uttala; har hon lidit med Christo, så regnerar hon nu med honom, hon har dagligen befalt sin själ Gudi, han har ock bewarat henne, såsom ögnastenen, at hon warit Jesu klåra brud, obesmittad af werldene: ju närmare det led til bröllops, ju mera långtade hon at få befalla i en salig stund sin själ sinom Gudi. Det är ock skiedt: I, hwilkom detta dödsfallet närmast angår, och det såsom ett lidande optagen, lider det efter Guds wilja, och säger med tolamod: Herren gaf och Herren tog, wälsignadt ware Herrens namn. I tänkien ju på samma färd, som Eder klåra Mäfa

Job. 1: 21.

Maka och Moder gädt, så kunnen I icke heller förtryta, at hon gädt några dagar förbt. I winnen och samma förmon, som hon, at så befalla Eder själ Gudi.

Herren i högden se neder til Edar och oss alla och sände hugswalaren den Helige Ande i våra hiertan til at trösta de bedröfwade, och lära de fåkunnige at betänka, det de dö måste, på det de måge förståndige warda, lida effter Guds wilja och befalla Gudi sin själ.

O Jesu god gif tolamod,
Sann tro och lydigt hierta.
Låt aldrig mig vpsätelig
Min himmels del försättja!

Fader wår, som äst iete.

TEXTEN,

Som wederbörande föreskrifwit,
Hafwer oss Guds Ande genom Apost. Paulum beskrifwit vti Epist. til de Philip. I Cap. v. 23.

**Tag åstundar skiljas hådan,
och wara när Shristo.**

Helige Fader, helga oss i tine sanning, titt tal
år sanning.

Engången.

So skal lösa mig ifrån denna dödsfens Kropp? Rom. 7:24.
år Pauli frågan; men svarare sagt, önskan.
Når han här frågar, wil han föreställa lifsom
en

- en omöglig sak, den ingen ängel i himmelen, mindre någon menniska på jorden, kunde åstadkomma, at han således har sina ögon och hierta wända endast til den mächtige, ja alsmächtige Gudén, derföre swarar han sig sielf i följande versen: **Gudi tackar jag genom**
- v. 25. **Jesum Christum wår Herrra. Ho skal lösa mig,** säger Paulus. Sielfwe hafwe wi giordt ris åt oss, sielfwe wiflat oss in i dödsens swaror, sielfwe lagt banden på oss, såsom Simson willigt lät binda sig; Men ho är den Simson, som kan riswa sig lös? Icke kan branden rycka sig br elden, icke lambet br ulfwens kläfftar: lofwad ware wår Frälsare, som kan lösa och löst oss ifrån allt ondt, och fastän wi släpas med synda-kroppen, så sker wäl den förlofningen och i sinom tid. Paulus wil slippa denna dödsens kropp. Synden och wårt förderf är en hel kropp, och kallas så på många ställen i skriften; tänk, när tungan är en werld full med ondt, må wäl synden wara en hel kropp. Alla des lemmar kunna snart byråknas, om wi icke hade ett annat ämne för denna gången til wår betractelse. Denna kroppen är dödsens kropp, ty han har intet lif, och skaffar en ewig död. Wår jordiska hydda, wår kropp, som wi omföre med oss, är också dödsens kropp. Ty för syndenes skul är han döden undergift.
2. Sam. 12: 5. **David kallas dödsens man,** ty han förtient döden, och om bättring icke kommit emellan, hade dömen, som han sielf sålt, blifwit på honom wärkstält.
1. Mol. 3: 19. **Wår kropp har länge sedan sådt sin dom; tu åst jord, och til jord skal tu warda.** Guds barn långta efter denna dommens fullgiörande, såsom en ärlig Man, at betala sin skuld, at de må lösas af denna dödsens kropp; såsom en fånge långtar efter frihet. Så Guds barn efter döden, eller skilsmässan från döds-kroppen, Rom. 7:23. **at de icke längre må gripas fångne för syndenes lag,** som

som är i deras lemmar. Dersföre giöra de ett med Paulo i vår vpläsna Text, och träget sucka: Jag åstundar skiljas hådan och vara när Christo. Af hwilka ord wi i kort enfallighet och Herrans fruktan betrachte

En Christen, som Gudi sin själ i lif och död befaller.

- 1.) Hur han det gör? han åstundar.
- 2.) Swarföre han det gör? at han må skiljas hådan och vara när Christo.

Herre vår Gud, war icke långt ifrån oss, skynda tig til at giöra oss bistånd, Herre war hielp!

Afhandlingen.

Af befalla Gudi sin själ i lif och död, tyks vara en ganska lätt sak. Men jag fructar, mången gör det icke rätteligen. Paulus i vår Text lärer oss denna konsten, gifwe Gud, wi wore hans lärjungar och efterföljare, han wisar oss icke allenast orsaken hwarföre wi befalle Gudi vår själ, nemligen: At wi måge skiljas hådan, och få vara när Christo; utan och sättet, huru wi skole befalla Gudi själen, nemligen: med åstundau. Och detta är då efter löfftet uti vår betractelse

Det första stycket. Paulus säger: Jag åstundar. Mången menar, at han befaller Gudi sin själ och handterar denna saken så kallsinigt, såsom det wore honom lika mycket; På samma sätt, som man recommenderar en främmande, så det rör oss alsintet,
 B om

om han blir hulpen eller ei. Wore själen främmande så woret en sak; men nu är hon ju vår egen, åtminstone vårt ombetrodda gods, så måste här julis, eld och drifft til, när wi befalle henne Gudi. At wi vpricktigt kunne säga Paulum efter: Jag åstundar.

Det är icke heller nog, at jag åstundar, utan det är angeläget, at hafwa en rätt och Gudi behagelig åstundan, och den måste wara som silfwer utan slagg, ren och

(a)

(a) Helig. Här war en helig Paulus, som åstundade, så war också hans lust eller åstundan helig. Paulus hade wäl anlagt sin tid, Gudi til äro och församlingen til mycken förmon; han hade utstådt mycket för Evangelii skul, beswär, fängelse och förföljelse, och det dersöre at han predikade den korsfäste Christum, och åstundade alla af hiertans grund i Jesu Christo, så att han wäl kunde åstunda förlofsning; hans affickt war ren; Han wiste intet med sig; hade också ett godt witness: börd af sitt samwete, at han kunde befalla Gudi sin själ med goda gierningar; at han icke städt eller warit såsom en torr gren i Christo, utan burit mycken fruct. Huru wil då den hafwa helig åstundan, som aldrig farit effter någon helgelse? Huru will den befalla Gudi sin själ, som dageligen befalt henne Satan, werldene och fåsangan, auringen med oppenbar Gudlösshet, syndig säkerhet, eller fryntactig wandel? den, som sofwer i Delila, åstundar icke Abrahams skid? den som hafwer smak i werldenes läcker-betar och locke-betar, åstundar icke det himmelska, eller det förborgade Manna. En lat Christen, som hela dagen städt fåsång på torget: icke titat in i wingården, mindre der dragit dagsens tunga och heta, må snarare åstunda lifwet, at det må honom förlängas til bättring. Han må hellre sucka med en bostfärdig David; Min Gud, tag mig icke bort i mins

Phil. r: 8.

1. Cor. 4:4.

Pl. 102: 25.

mina halswa dagar, än här med Paulo: jag åstundar
 der stillas etc.

Så följer här af, at en Paulus, och de, som
 äro hans efterföljare, såsom han war Christi, kun-
 na hafwa en helig begiärelse eller åstundan at befalla
 Gudi sin siäl. Tron har rengjorde deras hiertan, AA. 15: 9.
 så utgår också af denna rena källan rena strömmar,
 jag menar heliga rörelser och begiärelser; liksom af det
 rena och onda hiertat utgå onde tankar. För den Matth. 15:
 ogudaktige är också båttringen oumgängelig, om han 19.
 nånsin will hafwa eller få någon helig begiärelse. Den
 som är en Saulus, måste blifwa en Paulus, innan
 han kan säga: jag åstundar etc.

När nu en Christen befäller Gudi sin siäl med
 en helig begiärelse, är han icke lium eller kall uti sin
 begiärelse, utan

(B) Häfftig. Jag åstundar. Det heter i Gråttiskan:
 jag har lust eller begiärelse, det wil säga mer, än blott
 begiära och åstunda. Samma orde sått finnes, när
 Jesus säger om sig: jag hafwer med mycken åstun- Luc. 22: 15.
 dan begiärat äta detta Påskalambet med eder.
 Christi sinne fins hos en rätt Christen, at han häfftigt
 längtar til sitt Påskalamb Jesus, at få smaka och se,
 huru lustlig han är. Den försmaf, som här wankar, är
 olja i hans eld, stillar icke, utan öfvar hans åstundan. Guds AA. 2: 3.
 Ande kom öfwer Apostlarna i elds tungors liknelse. Sam-
 me Ande är ännu en eld i den troigna siälen, som gör
 henne brinnande, så at hennes åstundan efter Gud och
 himmel är wäl så häfftig, som barnens. Hvad de åstunda,
 ropa de efter och gråta: tils de det få. Guds barn ut-
 tra sin åstundan med suckar, böner och tårar, deras
 hiertan falla hemliga tårar til sin Gud. Ingen ting
 i werden kan dämpa eller stilla denna åstundan, utan
 den wårer och öfres dageligen. Den är så häfftig, som en
 wåd

wåd-eld, intet dödsens watn, fast det ock går in til sjä-
 len, kan släckan, mycket mindre äldren. I andra
 saker heter det: Intet håfftigt kan wara waractigt.
 Men Gudz barnas åstundan är både håfftig och war-
 2. Sam. 19: acttig. Barillai bekänner om sig: Jag är i dag 80 år
 35. gammal, huru skulle jag känna hwad godt och ondt
 är, eller smaka hwad jag äter eller dricker, eller höra
 hwad de sängare eller sängerskor siunga. Gudz bar-
 nas lust och åstundan hafwer sig annorlunda, ären an-
 dra icke wår smak i Gudeliga och himmelska ting: utan
 det lærer wara med himla: resan, såsom med en annor
 färd, ju längre man reser och närmare kom-
 mer dit man sig ärnat, ju mera långtar man fram:
 och lærer en hwar snäll löpare på wådjö-banen, fast
 han icke wore långt från målet, derefter han jagar,
 Pl. 42: 3. ända träget sucka med David: Min siäl törster effter
 Gud, effter den lefwande Gud, när skal jag der til
 komma, at jag måtte se Guds ansichte. Mången
 har håfftig åstundan, men den är dock blind. När en
 Christen befäller Gudi sin siäl, är wisserliga des åstun-
 dan icke blind, och detta är åfwen en nödwändig om-
 ständighet

Ut en Christens åstundan skall ei wara (γ) blind.
 Paulus wiste wål, hwad han åstundade. Zebedei sö-
 ners Moder fick denna resolutionen på sin Suppliqve:
 Matth. 20: J weten icke, hwad j bedjen. Guds barn hafwa vp-
 22. lysta ögon. Och detta är skildnaden på de ogudactigas
 syndiga begiärelse, den är blind, de åstunda guldet,
 som icke kan hielpa dem på wredenes dag. De ås-
 tunda goda dagar, och tänka icke på den onda dagen,
 som skal vpsluka alla de goda för dem, liksom Phara-
 nis magra kor de feta, jag menar döds: och doms-
 dagen. De åstunda såsom en warm och swettig, watn
 eller dricka, och dricker sig lungfot och död på halsen;
 såsom

såsom Esau grynwallingen, och förlora sina förstfödslo rätt; såsom Eva äplet, och äta sig döden. Annorlunda är Guds barnas åstundan beskaffad, hwad dem gagnar i tid och ewighet, åstunda de.

Mången af förwett och nyfikenhet åstundar något, som är lappri, när han får det, eller kommer der med vnder wäder, så är det intet wärdt. Guds barnas åstundan har både uplysning och förfarenhet til grund, så at de icke hugga i wädrret. Fast icke många hafwa sådan förfarenhet, som Paulus, hwilken war bortryckt i tredje himmelen, så tacka de ändock Gud, at de på något sätt smaka den tilkommande werldenes kraft, någon sömma faller dem til, och håller deras åstundan widt makt, at den icke flocknar eller minskas. Någon förfarenhet måste jag ju hafwa; ty annors står ord språket fast: Ignoti nulla cupido: Den gråt aldrig guld, som guld aldrig ägde. Har jag aldrig tänkt på, eller af Guds ord tagit mig tilfälle at betrakta, hwad godt, hwad hwila, förmon och salighet himmelen har; så lärer jag i dödsstunden omögligen längta dit, eller åstunda skiljas hädan och wara när Christo. Slutet häraf är klart, at om jag i dödsstunden icke wil i blinda föra dessa Pauli ord i wår Text; så skall jag, medan jag lefwer, lägga någon grund til denna min åstundan, at jag wet, hwar på jag bygger, och hwar för jag befaller Gudi min siäl, detta gifwer oss åfwen och wår Text wid handen, och är uti wår betraktelse det

1. Cor. 9: 26.

Ebr. 6: 5.

2dra stycket, hwar för en Christen befaller Gudi sin siäl, nemligen: a) at han må skiljas hädan. b) at han må wara när Christo.

2)

(a) Jag åstundar skiljas hädan. Man må öfersätta det Gråkiska ordet efter behag, at det betydker uplösas, lösa, bryta vp. Meningen blir ändock

(a)

dock densamma; wi hafwe här ingen blifwande stad, utan wi äre med det wilkoret födde, at wi skole dö, werlden har lånt oss hus, såsom resande, wår död är ett ett uplösande. Kropp och siäl bindas samman effter Guds behag och ordning, ingen menniskio:hierna kan grunda ut, huru denne Gordiska knuten är knuten och hopfogad; men döden med sin lia hugger den tvårt af. Wårt lif ligger såsom skeppet bundet, döden löser up togen, at alt blir ledigt, då komme wi på rymden, och få fri fart. Wi hafwe här quarter, men bryte up i dödsstunden; ordres sām wi utaf Gud, och dem måste wi lyda: när man reser hem ifrån, gäret trögt, och der är mycket då til at gidra. Men ifrån ett elakt wårds-hus kan man lätt komma. Så är wår död, wi skiljas hådan, och man svinger då med glädie om seger wti de rettferdigas hyddom. En Christen, som befaller Gudi sin siäl, må wäl instamma med Församlingen: Med glädie och frid far jag nu hän. Ty han skiljes ifrån

Pl. 118: 15.

A.)

A.) syndda: Kroppen. Synden. lodar wid oss, orma:arten, och det diupa föderstwet, som Adam skafade oss, följer oss ända til grafwen. Men, Gudi lof! då slippe wi. Hwilken kananse utan tårar och flagan sitt synda-elände? Om jag wore bunden til en död kropp, som war tung och luktade stygt, at hwar jag gick, skulle jag bäran, ingenstads kunne jag komma, at icke man wänjade wid mig, huru glad skulle jag blifwa, när jag slapp en sådan börda? Så året med synda-Kroppen, och så wäl gidre döden, at han skiljer oss hådan. Paulus war i band och boijor, då suckade han icke effter förlofning. Men wi hörde i ingången hans suckan öfwer dödsens kropp. När jag will bedia, hindras min andakt; när jag will uplyfta mitt hierta til Gud, blivet tungt som en sten; när jag wil wandra på Herrens

Rom. 7: 24.

rans wäg, blir jag lam, står stilla, och stadnar i lo-
 pet. Med ett ord at säga: jag will fram, men synden,
 som i mig bor, will tillbaka; jag wil kämpa mot werld
 och satan, och synden hielper dem, at jag ligger un-
 der. Jag må rena mitt hierta så mycket jag wil och
 kan; så upwäyer likwäl någon bitter roe, och gör
 något hinder, och jag genom henne warder besmittad.
 Men höden rothugger, så at det onda ei får någon
 wårt mera. Skulle jag då icke åstunda dö, när jag slip-
 per synden, blir skild ifrån en sådan gäst, som altid
 täskar med mig om husbondkastet, och förer mig in i
 huset flera plågor, än Israel, eller Gud för Israels
 skul förde in i Egypten, som ses i 2dra Mosi bok. Hwar
 synd är, der är och timelig nöd, wedermöda, jämmer,
 sjukdom, förförljelse och olycka. Synna kroppen måste
 tuktas och spåkas, och Guds barn, när de dö, skiljas
 ifrån alla sina plågor och plågare, och då först winna
 en fullkomlig bönhörelse på den 7de bönen i Fader wår:
 Fräls of ifrån ondo. Herren förlofar dem af all
 ond gierning och frälsar dem til siet himmelska Rike.
 B) Satan skiljas också Guds barn ifrån, när
 de befalla Gudi sin siäl. de hafwe wäl intet at bestäl-
 la med honom. så länge de lefwa, stå de honom emot,
 och han flyr ifrån dem. Men emedlertid kunna de
 aldrig vara säkre för honom. Guds nåd och krafft
 bewarar dem, at icke Satan får bo hos dem; men al-
 tid går han omkring dem, sökande dem at upslucka.
 Det är swårt nog, altid vara i harnest och fruktan, så
 som en belägrad stad. Der gå icke många stunder för-
 bi, at wi icke märke satans glöddande skott. Ormen
 sprutade utu sin munn watn, såsom en ström effter
 qwinmona, på det han skulle fördränkia henne.
 Märcke wi intet satans uppenbara makt, märcke wi dock
 hans hemliga list. Wår siäl är Jesu brud, och wårt
 ande

Ebr. 12: 15

2. Tim. 4: 12

B)

Jac. 4: 7

1. Pet. 5: 8

Ap. 12: 15

v. 14.

andeliga Prästerkap består til en god del derwtinnan, at funna henne Christo tilföra, såsom en ren Jungfru. Men huru blir hennes kyssa kärlek på profwet satt utaf satan, til des döden kommer, som tillycker munnen på detta leijonet, at det aldrig får öpnas mer, rättare sagt, tager Daniel br leijone kulan. Orwinone wordo gifne wingar, at hon skulle flyga uti ökenena uti sitt rum, ifrån ormsens ansichte. Döden gifwer oss wingar at flyga i vårt rum, grafwen, och til de många boningar, som äro i vår himmelska Faders hus, ifrån ormens satans ansichte. Döden förer oss så långt bort, at aldrig satans pilar hinna oss, utan wi äre skott fri.

C)

C) Werlden gifwe wi ett ewigt skiljo - bref i döden: aldrig plågade Egypten ett trälände Israel så mycket, at icke werlden mera de rätta andeliga Israeliter; här är satans wärkstad; här ställes giller för våra fötter, hwart steg wi gå; här är en swår tienst, Jacob haddent icke wärre hos Laban, och bättre lön kunne wi icke heller wänta. werlden är vår styffmor, så handterar hon oss och dereffter, hela vårt lefwerne, då det bäst warit hafwer, så hafwer det möda och arbete warit. Hwärt wi wände oss, är här en swår wandring; falla och mörka nätter hafwe wi nog; bedröfwade nätter äre oss alt för många; få klare, de mäfte dagarna äro oss bistre och mulne; året icke då wäl at hinna målet, gå br fängelfet, slippa wäl fram dit, der de ogudaktige måste ju låta af sitt öfwerwäld, der hwilas dock de, som mycket omak hafst hafwa, der fångar hafwa frid med androm, och icke höra trugarens röst. Der både små och store äro, tienaren och den, som ifrån sin Herre fri är.

Job. 3: 17.

Så skiljes wi ifrån alt ondt, ett ondt och syndigt kött, en ond satan och en ond werld, när wi besfalla

falle Gudi wår själ i dödsstunden. Men monne det kan ske så lätt, och i ett ögnablet? nei, wiserliga icke, utan här skal arbetas på denna skilnaden, så länge wi lefwe; der wil något til, at skiljas ifrån synda-kroppen. Men dock genom dagelig bättring döde och förhöfaste wi honom, så at synda kroppen warder om intet, och wi tiene icke synden. Drängen kan man stäffa på porten, trälen blifwer icke i huset ewinnerliga. Men det går icke så lätt drifwa Herren ur huset. Gud nåde oss, om synden blir wäldig i wår dödeliga lekamen. Om wi icke försake oss sjelfwa, medan wi lefwe. Gud wet, huru det går med oss i dödsstunden. Monne jag i puncten kan skiljas ifrån synden, eller såsom en wren hund först wrenna mig, och sedan springa en ren Gud i sammen.

Rom. 6: 6

Joh. 8: 35.

Och sak samma året med satan, håll tig til honom, gör ett med honom i lifwet, så se, om han släpper dig i döden. Har tu tagit honom i båten, tu arme däre, han förer dig i land, til dödsens och mörkstens land. Hwar blir döpselse-Löfftet af, at wi affagt oss dieswulen, och alla hans gierningar, och alt hans wäsende, om wi icke dageligen skiljas ifrån honom, med hierta och gierningar, at wi hafwe ett annat sinne, än han, ei gödre hans gierningar, eller efterfölje hans begiär.

Joh. 8: 44.

At skiljas ifrån werlden i dödsstunden räknas biligt för en swår sak. För en werldslig stackare året om möjligt, han skiljer sig icke från werlden, utan hon skiljer sig ifrån honom, kastar honom om bord, som man gjorde mid Jonas, i dödsens wattu. Har tu älskat werlden, och varit des träl i lifwet, sannerligen i döden skiljes swårigen tin kärlek eller titt hierta ifrån henne. Ett wäl rotadt trä ryckes icke så lätt ur. När man är mycket skyldig i wårds-huset, får man icke gå så lätt bort. Men den, som der intet förtårt, går fritt sin wäg. Så
med

med werlden och of. Wål of, om wi så brukade denna werlden, såsom wi icke brukade henne, ty denna werldenes wåfende förgås. Den som skal flytta, gör sig redo efter handen, så of wi dö hwar dag, på thet wi måge wara redo at stillas, och besalla Gudi wår siäl när döden kommer, och hwarför skulle wi det icke göra, när wi hafwe dubbel förmon deraf: wi stillas icke allenast wid det onda, utan wi winna of alt godt i stället, hwilket innesfattas i dessa Pauli ord: wara när Christo. Och detta är

(B)

Den andra orsaken, hwarföre en Christen befäller Gudi sin siäl, at han må wara när Christo. Jag åstundar stillas hådan, och wara när Christo. De trogne äre i Christo, medan de lefwä: Christus bor i deras hiertan genom trons. Christus är när of alla dagar in til werldenes ända. Men til at wara när Christo, detta ordasättet beskriwer de trognas tilstånd efter döden, när de besalt sina själar Gudi. I tiden äre wi wål icke långt ifrån Christo, när wi uti nattwarden ligge, såsom Johannes, in til hans bröst; uti hästringen, såsom synderiskan, ligge wid hans fötter och två dem med tårar; uti lefwernet hafwe honom til förelöpare och genombrytare, at wi træde uti hans fotspår; uti all fara hafwe skugga under hans wingar: såsom kycklingar under hönans; uti trone, och et med en twiswelaktig Thoma, sticke wår finger i hans sår, och wår siäl, såsom en duswa flyger och hårgar sig i dessa stenlöfftor. Men under alt detta, så länge wi hafwe hemman ilekamen, så äre wi icke hemma när Herren; utan i döden och efter döden komme wi til at wara när Christo, under ett tak med honom, efter hans egit löfte: Hwar jag är, der skola of mine närre wara.

Hwad det är, at wara när Christo, har Christus

stus sielf förklarar: Sader, säger han, jag wil, at der jag är, skola ock de wara med mig, som tu mig gifwit hafwer, at de skola se mina härlighet, den tu mig gifwit hafwer. Här i tiden wanfår redan för de trogna denna dyra förmonen, at de få smaka och se huru ljuflig Herren är. Men långt härligare blir denna förmonen i ewigheten för dem, då de få wara när Christo, så at detta warandet när Christo försäkrar oss om

Joh. 17: 24.

Pfal. 34: 9.

En härlig syn, eller ett saligt åskådande. Den som man är när, kan man ju se. Den Gud, som wi här se, såsom wti en spegel och mörkt tal, den få wi då se ansichte mot ansichte. Det war ingen ting för Absalon at han kom hem, så länge han icke fick se Fadrens Davids ansichte; förr tyckte han sig icke wara hemma. Himmelen wore aldrig himmel, om icke Jesus wore der, och jag wore icke när Jesu, om jag icke fick se honom, såsom han är. Döden gör nanna ögon blinda, men öpnar dem, at jag får se Jesum. Så är döden den bästa oculisten, eller ögna-läkaren, som gör, at jag i mitt kött skal få se Gud. Jag får då se mer, än Solon, hwilken at se, man räknade såsom hela Grækelands härlighet; ja mer än Salomon, til hwilken drotningen af rika Arabien reste och fick se och höra mera än hon förmodade. Ty jag får se Fadrens härlighets sten och wäsendes rätta beläte, honom, wti hwilken all gudomscens fullhet bor lekamliga, jag får se Jesum, rättesfärdighets solen. Den skapade solen på himmelen ser jag och hon gifwer lins och värma, fördrifwande mörkret; skulle icke denna solen, jag menar, rättesfärdighets solen, hafwa salighet vnder sina wingar; so at wara när Christo hafwer ock med sig

(A)

Jobs. 19: 26.

En ljuflig smak, eller ett sällt åtnjutande och delactighet af Jesu härlighet. Den som man är när

(B)

och kan hinna, har man dock alltid något godt utaf Skulle icke war nära forening och boende när Christo skaffa oss alt godt. Jag kan ju icke sitta wid källan och törsta, icke heller gå bland kosteliga fruktbarande trån och icke smaka det ringaste deraf. Jag är när hälso-brunnen; så får jag ju ösa warn med glädje. Christus är lifsens träd, och har ingen förbuden frukt, utan detta trädets qwistar äro dägelige och bära mycken frukt, der alle af äta kunna. Af war Jesu wänte wi sam-
 Dan. 4: 9. ma tillsägelse, som sonen fick af Fadren: ru äst eleid när mig, alt det mitt är, dett är titt. Den hemför-
 Luc. 15: 31. da Bruden får mera än blott skåda sin Brudgummes goda, hon får del derutiinnan. Derföre talar David både om ett skådande och måttande, när han säger:
 Psal. 17: 15. jag wil skåda titt ansichte i rättfärdighet, jag will mått warda, när jag upwakar effter titt beläte. När Joseph fick sina bröder och Fader til sig, fast det war Egypten, mädde de dock wäl hos honom, så fågnade och lagade han om dem. Långt mera lærer Jesus fågna oss i himbla-Canaan, han är ju wår Fader och bröder, ja wår brudgumme och wårt alt. Petrus sade på förklarings-härgen: här är oss gode at wara. Men at wara när Christo, der blir oss godt at wara. Wäl då den, som sina lefnadsdagar är när Christo, han kan wara säker, at han i döden kommer honom långt närmare, och blir honom i ewigheten när. En sådan man kan med glädje befalla Gudi sin siäl. Säsom här Paulus i wår Text: Jag ästundat stiljas hädan, och wara när Christo.

Lärdomen.

Wish. 4: 12. **S**uds barn kunna hafwa lust och begiärelse. Den onda begiärelsen förwänder ett ostyrbigt hjer-
 ta. Men de rena begiärelser förbättra hjer-
 ta. de

de äro lifsom en eld i själen, som allt gör lifligt och Gud
behagligt. En Mennistia kan fuller icke wara utan be-
giärelse, men derutinnan består hela konsten och saken,
at begiärlsen flyger med duswan til arken och Noa,
til himlen och Gud, och ei stadnar med korpen på de dö-
da kropparna, eller med örarna församlar sig, der å-
teln är. Skulle någon gifwas utan begiärelse, wore han
knapt en half menniska. Om jag och något godt hade
före, och ei gjordet med begiärelse och drift, hade jag
dock förbannelse öfwer mig; ty jag gjorde Herrans
wärd försumteliga; Min bön är då ett offer utan eld, Jer. 48: 10.
när jag ei är en ifrig bedjare; min allmosa är ett twång,
när jag ei är en glad gifware. Min nattwårdsång
är skrynteri, när jag ei är en hungrig gäst. Min bere-
delse til döden är en suart förwijnande ört, som wärer på
mitt förnufts åker, om jag icke åskundar skiljas hä-
dan etc.

Hwad är döden? intet annat, än en skilsmässa is-
från det onda, en ingång til alt godt. Så må då barn
strämmas af döden, men aldrig råtte Guds barn, och
långt mindre fullkomne män effter Christi ålders ful-
bordiga mått. Förnuftet talar om döden, men har
inga tänder at bita denna hårda roten, och får der-
före aldrig känna kärnan. Men tron har denna kraf-
ten, och andra ögon at anse döden med. Tron är den
seger, hwarmed wi öfwerwinne werldena, och alla wä-
ra andeliga fiender; Men den trogna själen låter sig dock
gierna af döden öfwerwinnas, ty hon wet, hwad för-
mon och salighet, som wti och effter döden winnes.

Warningen.

Wir för eder, I gudlöse, som aldrig täncken på
döden, eller skildnaden, i säien: wi hafwe Jel. 28: 15.
gjordt ett förbund med döden, och förwete

oß med helfwetet. Monne i slippen dermed? ingalunda, utan när döden förer de gudfruktiga, såsom änglarna both uti Sodom; så skal döden draga eder uti fängelset, såsom watten lifsfängen til stupstocken. Zänggen swärmade, lät måla och pryda fånga huset, fulle han derföre slippa at undergå excution. I arme dårar, som lefwen hwar dag i wällust, gödden kroppen, i stolen dock skiljas hådan. Kanste i denna natt skal man falla ting siäl ifrån tig, ho skal då så det tu tilredt hafwer.

I skrymtare, som wäl talen om, at i wiljen wara när Christo, när i döu; men frågen ei effter at wara när honom medan i lefwen, fast munnen nalkas honom, och läpparna bedra honom, är hiertat dock långt från honom. Pröfwer Eder om i åren Jesu lärjungar, at han kan taltala eder: I åren de samme, som med mig blifwit hafwen uti mina frestelser och jag will beställa eder riket. Saknas det förre, bedragen eder icke med såfångt hopp om det senare.

I otolige. Det behagar icke Gudi, at i wiljen dö, och önsken eder döden wid första wädret, som blås på eder. Denna swagheten kan ock falla på Guds barn; ty de hafwa kött och blod, när anden är wiljog, är dock löttet swagt. Elias under förföljesen, beder, at hans siäl måtte dö. Den bästa trigsmanen kan ledsna wid wako, hunger, sår och strimmor, hafwer lust at komma i ro, och begiär affked. Med tolamod och en wilja, som är Guds wilja undergifwen, kan Simeon wäl önska så fara i frid, och Paulus åstunda skiljas hådan. Men allt för illa, när man skiljer detta åt, som här är sammanfogadt, nemligen: skiljas hådan och wara när Christo. Det är icke nog skiljas hådan, utan så skiljas hådan, at man får wara när Christo. De som i förtwilkan afhända sig sielwom lifwet, skiljas fuller hådan

Luc. 12:20.

Matth. 15:
8.Luc. 22:
28.1. Reg. 19:
4.

dan ; men äro aldrig när Christo. De skiljas ifrån sin ångslan och jammor, som de hafwa i dettaa närwarande de lifwet, men springa som fisken ur grytan i elden.

Trösten :

GUD låter icke wår åstundan wara fåfång. Han gör, hwad de Gudfrucktige begiära, hörer de, Pl. 145: 19. ras rop och hielper dem. Den Guden, som uptränder en helig åstundan i själen effter en salig hådanfärd, upfyl- ler och densamma. Kan en moder icke drifwa från sig sitt sömniga barn, som begiärrar hwilo i heanes sköt, mycket mindre Gud.

Wårt lidande är icke ewigt, utan wi skole skiljas hådan, om wi och wore gjorde til at lida, som foglen til at flyga, så är döden giord til at lösa oss wårt elände, och föra oss til Christum: och der blir wårt warande när honom ewigt. Wi hafwe en liten tid hafte mö- do och arbete, och sinne en stor hugnad. Wi skole blif- wa när Herren om altid. Så tröster eder nu med des- sa orden inbördes. Syr. 51: 35. 1. The. 4

Fåm wi wara när Christo, när wi skiljes hådan, så förlöre wi då intet, utan få bättre sällskap, än wi haft. Fader och moder öfwer gifwa oss; men Herren anammar oss. Hwi misunne wi wåra hådanfarande wänner deras sällhet: de äre när Christo. Utan hellre måge wi låta dem fara med glädje, än sorg, när de så wäl förbättra sitt tillstånd.

Billsamlingen.

Sad sagt är, kan utan twångslampas på wår saliga Fru Probstan- no, ANNA ELISABET ASCANIA; Jast jag icke är kallad at sä- som i en basun blåsa ut heanes lof. Jag wet och, at hon i det sista hwarsten hörd eller frågar der effter: dock wet jag, at heanes giernin- ger lofwa henne och icke öfwerd heane, de må tala, och wita, at hon wärfeliga varit en Christen, som Gudi sin själ i lif och död betalte. De jagade hon till alla, mig af, at hon behagade sinom Gudi och deråt
fint.

finta. Hon war en stiftig myra i sitt hus. Dertföre och Herren det sam-
 ma wälsignade, och det så mycket mera, som hon och sökte ämtior och
 och Faderlösa i deras ridd, och aldrig glömde den rätta rikedommen för
 själen. Hon wandrade som en gäst på jorden: men lät sig icke plåga så,
 at hon nänsin glömde resan til himmelen, den hon dageligen fullföljde,
 tills hon nu lyckeligen hunnit fram. Icke sista dagen, som hon lefde, utan
 alla dagar, har hon besatt Gudi sin själ; alla dagar, icke allenast de sista och
 mulna, utan och de klara och glada dagarna åstundade hon stillas hådan
 och wara när Christo, ty hon märkte wäl, at synden bodde hos henne,
 at hon ei effter sin plickt och dyktan kunne tiena Gud i helighet och rättfär-
 dighet, ehuru hon jagade effter detta målet. När de onda dagarna kommo,
 at Guds agande hand war swår öfwer henne, öfres hennes åstundat at stil-
 jas hådan, såsom en dräng åstundat skuggan, och en dagatari, at hans ar-
 bete må wara öre. Så hafwer hon wäl arbetat hela månaden säfengt,
 Job. 7: 2. Och bedröfwade nätter äro henne många wordne; Men såsom hon
 2. Cor. 1: 12. wandrat uti enfallighet och Guds renhet på werlden, och genom werlden,
 så wandrade hon och wäl uti werlden. Ty Ordet war läppen och staswen,
 som henne tröstade, den höll hon sig wid iliswret, at hon icke staplade, utan
 steg wisa steg med sina fötter, den styrkte henne i döden, at hon icke stötte
 sina fötter på de mörta berg. Wära Textes ord wore henne mot dödsfens
 bitterhet, såsom Ionathans hannog, de öfstrifade hennes ögon, at hon
 emottog döden, såsom en sömn, och sin bästa wår; han har och så stilt hen-
 ne ifrån sin suksom och en eländig kropp. Men ingen ting hwarken lif el-
 ler döb, har kunnat stilia henne från Christo. Honom är hon nu när,
 och wärmare förenad, än nänsin förr. Såsom en Brud är hon ingången
 til sin Brugumma; hon är en perla i hans krona, en ring på hans finger.
 Är hon när Christo, som har glädje tilfyllest och lustigt wäse: de på Guds
 högra hand ewinnerliga. Så är hon och ingången i sin Herras glädje.
 Hwi wiljen i då förja, i som salnen en lufsig flugga af detta frukt-
 bärande trädet, som allenast är flytt från werldens willa stog til himmel-
 Pl. 52: 10. ska Paradiset, och der skal blifwa såsom ett grönt olwe-träd i Guds
 hus. Hon är hemsödd, som en mogen hwete kärn i himmelska ladan. Den
 är sänd förort til ewinnerliga hyddor, at anamma, eller taga mot Eder,
 när i kommen. Så bedröfwelig som Åldnaden Eder nu är, så glad och
 sägnsam skall samblingen en gång blifwa i de rättfärdigas öfständelse. Her-
 re wår Gud, som lefwer och aldrig döer, lät oss aldrig lefwa den dagen,
 på hwilken wi glömmde wår dödlighet; utan Herren låte oss densamma
 så betracta, at wår dödlighet aldrig blir öf dödlig, at wi i wårt
 fall må segra, i wår döb lefwa! Amen!

PERSONALIA.

Sedan thenna förnåma och hederwörda Guds församling, iafwer af sin gunstiga bendagenhet, behagat hedra Salig Probstinnans begravnings. Ut med sin förnåma närwarelse; så lesfwer man i then goda förtröstan, de intet låta falla sig beswårligt, at affhöra en kort berättelse, om Salig Probstinnans födelse, lesfwerne och död, och sedan behålla det uti ett rättfönnigt omdöme.

Then i liffs tiden Högåreborna och dygdådla Fru Probstinnan, nu mera hos Gud ewinnerliga Saliga, ANNA ELISABETH ASCANIA, är född uti Ustebys Probstegård, år 1670 den 21 Octobris. Hennes Fader, war i liffstiden, Högårewyrdige och Höglårde Herre, Herr Abraham Alcanius, mycket berömd uti Probst öfwer Skärkinds och Bankinds Contracter, samt Kyrkoherde uti Ustebys läsliga Församling. Hennes Moder, war Högåreborna och Dygdådla Fru Probstinnan Gertrud Klingia, Salig Probsten Klingii älfsta dotter uti Skärkind. Hennes Mormoders Fader, war Högwyrdige Herr Biskopen Mag. Petrus Biigg. Hennes fiära Förälldrar hafwa i anledning af sin plickt och skyldighet, låtit henne igenom then h. Dödpelsen, inympas uti det sanna winträdet Christo Jesu, hwarmedelt hon är worden en rätt lem i Guds kyrka och Församling, samt medarfwinget til ett ewigt lif. Bid åhrens tiltagande, hafwa hennes fiära Förälldrar låtit si wara helt angelegit, at låta underwisa henne uti en sann Gudsfructan, och andra Christeliga slögder, som hennes skänd anständige woro, winläggandes sig sielfwe at söregå henne med sitt egit efterdöme, at fructa Gud, fly synden och gidra det goda. Hwarwid strart i början, märktes en god naturlig böjelse och qwickhet, at fatta hwad, som hennes förestältes, sina fiära Förälldrar til en hiertans hugnad. Och at hon skulle komma i någon födre åhrfarenhet, uti allahanda hushållslyflor, Förstånde thes fiära Förälldrar henne, på sitt 14de år, til Salig Fru Biskopinna Maria Grubb uti Wårdsberg, thet hon med sin lydno och skicklighet, så intog Salig Biskopinna hierta, at hon hade henne så fiär som sitt egit barn. Ut hwilkens trogna under wising och tiensf. Salig Probstinnan war i 4 åhrs tid, och näst en sann Gudsfructan gjorde sig bekant af allahanda lyflor; thet födre hon ock altid med tacksamhet tilågnade Biskopinna, hwad hon hade lärdt.

År 1688 låt Salig Probstinnans Fader hämta henne tilbakars uti sitt hus, at wara sin fiära Moder behjelpelig uti hushålls bekymret, det hon med sådan försigtighet, tro och sit förrättade in til år 1695, at Kyrkoherden, här uti S. Ryds Församling, nu mera hos Gud ewinnerlig Salig, Årewyrdige och Högwållårde Herr Petrus Rydelius, sattade, efter Guds nådiga försyn och skickelse, til henne det fiärliga hietrelag, at han månde henne begiära til sin älsfeliga fiära hustru och maka: och som hon detta af dotterlig lydno och ödmjukhet, hemskidt til sina fiära Förälldrars wilja och gode sunnande, och de gusfw der til sitt goda ja, och samtyckie, så wardt deras Bröllop, uti för.

förnämt och hederfamt folks närvarelse, firat vti Aseby Probstegård den 25 Novembrii 1695. Men som ingen lycka, utan motgång, och ingen glädie, utan sorgs beblandande är at förmoda i thenna verkene; altså hafwer Salig Probstinnan det med sitta eget exempel måst beskåa, i thet hennes klåra man, blef igenom then timeliga döden henne ifrån rylt åhr 1707 den 12 Julii, sedan de samman lefwat hafwa vti 11 åhr och 8ta månader.

Efter thenne sin Saliga mans död, lefde hon vti ett bedröfligt änkiostånd i 3 åhr, under hwilken tid, hon jänkte sitt hus berömliga styrande, såsom en rätt änka, hade sitt hopp til sin Gud med innerliga böner och åkallan, hwar på följde ettgudfruktigt och åhrbart lefwerne. Swarigenom hon hade den lyckan och nåden af sin milda Gud, at hon fick sitta stilla i Prästegården och nyttia alla pastoralia af Församlingen in til åhr 1710; då hon genom Guds försyn och skickelse begaf sig å nyo i det helga äktenkapetsståndet med sin senare, och nu i sorgen qwarblätne klåre man, Probsten Mag. Petrus Ericsson, och frades deras Bröllops Act hér i S. Tryds Prästegård den 10 Maji 1710. vti wacker och förnämt folks närvaro, hwilka hafwa kärliga lefwat til sammans vti 28 åhr och 19 dagar.

Och som Salig Probstinnan har begyut sina äktenkap efter Guds sinne, och Christeligen fullbordat, ty hafwer hon och dertinnan haft at hugna sig af mycken wälsignelse. Hon hafwer nyttiat den frögd och sågnad, som en yppriktig kärlek, sänjo och förfrölig wänskap kan komma åstad emellan äkta folk. Hon hafwer nyttiat Guds gåfwor af liffrucht, med sin förra man en dotter, med den senare tvänne döttrar. Ja hon har och haft then wälsignelsen af Gudi, at hon fått se alla sina döttrar med wackra och hederliga män vara förjedde, hwilka alla äro til sådes, och tillika med sin klåra Fader med bittra tårar begråta sin fromma och Saliga moders dödeliga fränfalle. Hon hafwer ei heller sedt i sitt hus någon brist af näring och uppehälle, utan altid jemte ett försöjeligt sinne, vndsådt af Guds hand sin rikeliga del, hwarmed hon i Gudsfruchtan kunter, effter sitt stånd, icke allenast sig försörja, utan och offta wara andra til hielp och vndsättning.

Hwad cheft Salig Probstinnans dygdelefwerne och berömliga wandel widkommer, är thenna Församling nogsam bekant, at hon altid wunlagt sig om en sann Gudsfruchtan, så at hon i all sitt före hafwande ingen större lust har haft, än at först och främst fruchtia, ålka och dyrka sin Gud, honom med sina innerliga böner åkalla, sina Sakhetsmedel bruka med wördnad, och så mycket mennefligt har warit, beslitat sig om en Christelig wandel, at hon förögons och lidetsens lusta, samt ett högfärdigt lefwerne, måtte wara obesmittad. Emot sina wänner och bekanta har hon inet mindre warit vedlig, än höflig, de fattige och nödsålte hafwer hon gierna, med sin allmoso hugnadt och bespifat. Med sina klåra män hafwer hon lefwat vti en oförändrad äktenkaps kärlek, dem ålkat och åhrat. Sina klåra barn hafwer hon med all moderlig omwårdnad ålkat och vti en sann Gudsfruchtan, lydno och alla Christl. dygder upucktat. Sitt huus hafwer hon med stort förstånd, åhra och beröm förestått. Men som ingen menneflia lefwor utan fehl, så hafwer och Salig Probstinnan kunnat, haft sina fehl och swagheter, dem man förmodar alla rättfänne läre med kärleksens mantel öfwerkyhla.

Hwad hennes sukdöm och dödeliga fränfalle angår, blef hon för tvänne åhr sedan
eller.

eller 1736 annan dag pingest, sedan hon kom hem ifrån kyrkian angripen af rosen så svåra
 at man intet annat kunde se än det vara hennes sista, men igenom Guds nåd och andra
 tienliga medel, blef hon efter någon tid der ifrån befriad, dock aldrig fullkomligen, utan
 klagade at det wärkte och mirlade altjämt uti beuen. Något för påskhelgen fiände hon
 i sitt bröst en svår andetäppning och bröstvärk, så at hon begynte något sela på målet, hwar-
 emot inga medel kunde finnas, ehuru man lade sig all winning derom, utan måfse der med
 plågas alt in til sin död. Den 27. Aprilis drog swulnaden sig bättre uti lären och ma-
 gen, at man kunde klarligen se at det war wattenfoten, som Saliga Probstinnan war an-
 gripen utaf: då man intet försummade at söka emot bemänte sundområd och läkedomar
 dem hon i begynnelsen brukade ordenteligen effter förskrifningen, men sedermera, när hon
 intet fiände någon förändring, sade hon rent ut: jag är en gammal menniska, hos hvil-
 ken inga läkedomar kunna hafwa någon wärkan, hward behöfwer jag plåga mig der med,
 jag är med Guds nådiga wilja nögd: Jag åstundar 2c. Och som hon således,
 kunde thet af taga at döden wille, effter Guds gudomeliga försyn, klappa på hennes dörr,
 så beredde hon sig med största tyrdnad och andacht, til Herrans h. nattwards begående,
 den hon tillika med sin kära Man annammade den 7. Maj, sin tro til styrkio, och försäkra-
 om syndernas förlåtelse, och sitt hopp til stadfästelse om ett ewigt lif, påminnades sig seder-
 mera åtskilliga skriftenes språk, til sin tröst och hugswatelse. Från hwilken dag, hon så al-
 deles slog ifrån sig alt werldsligt bekymmer och jordiska tanckar, at man aldrig skulle få höra
 ett ord af hennes mun derom: Ja Gud wisse henne en särdeles nåd och Barmhertighet
 i det han lindrade hennes swåra sjukdom så, at hon intet fiände utaf någon wärk och sve-
 da, utan med slumrande och sofwande förndtte merendels sin sjukdoms tid. Den 27
 Maj eller andra dagen förän hon dödde sade hon til sin kära man: tag nu hem min lifliga,
 jag kiänner min lifstid blifwer intet longsam, knippandes sina händer tillsammans och lä-
 ste några böner, med suckan om en salig anda och nådig förlåpning, itererade sitt huswud-
 språk; Jag åstundar 2c. Den 29. kl. 11. gif hennes kära Man til sängen, och fråga-
 de, huru står det nu til min k. Mohr, då hon med uträkta händer fattade honom om
 halsen och sade: och min kära Far hielp mig bedja, hwar til han med gråtande tårar
 swarade: och min kära Mohr gif mig tilfreds, tin Jesus som hafwer dig återlöst, lærer
 snart komma med hielpen, derpå lade hon sina ögonlock tillsammans och slumrade in
 til kl. half 4, då hon ganska stilla utan ringaste klagan och kroppens rörelse antwar-
 dade sin själ uti Jesu hand, som hade hört hennes bön och hulpat henne effter hennes
 begiäran ifrån all bedröfwelse, nöd och ålände, som skedde effter 5 wekors med tålamos
 utståndens sjukdom den 29. Maj, sedan hon i thenna wsa werlden leswat 67 åhr,
 7 månader och en half.

Votum.

Såsom nu thenna Saliga Probstinnans Siäl redan förän hon blef ifrån kroppen
 fild, hade detta jordiska och förgängeliga aflagt, samt igenom en innerlig längtan, och
 tronens fasta förtröstan, med sin Frälsare sig förenat; altså är man förwispad, at henne
 wedermöda är forwandlad i glädie. Then alsmäktige Guden gifwe jemwel hennes kropp,
 som nu gidmnes i jorden, en rolig hwilo, til sin stora uppenbarelles dag, och förnye då
 kroppens och Siälens band til ewig äro och frögds delactighet! Emedertid wille den
 sam-

samme nådige Guden, som är rik på hugswalelse, med kraftig tröst och bistånd, styrka och uppehålla denna Saliga Probstinnans i stor bedröfwelste lemnade & maka och deras & barn, så ock alla de öfriga anförwanter, som i denna sorgeliga händelsen del hafwa. Gud alsmäktig gifwe oss sainteliga sin nåd, at af detta dödelighets exempel rättelig lära betrakta vår flyktiga lifstids owisshet, och at städse wara bekymrade om ett godt och saligt slut.

Tacksägelsen.

Den synnerliga gunst, kärlek och benågenhet, som ertenna förnåma och hederwårda Guds församling tåts bewisa, i ty de med denna sin närwarelse, ei allenast wer lat hedra saliga Probstinnans begrafnings-Året; utan ock tillika förklara sitt Christeliga medlidande med dem, som öfwer detta dödsfall äro bedröfwade, ärkiänna, den i sorgen qwarlemnade Makan, barn och flere anhörige ei allenast nu offentligen med ödmjuk och skyldig tacksägelse, utan ock skola dersföre sinnas hwarjom och enom redebogne til hwar ödmjukhet, tjenst och wälwillighet, som de wid hwarjahannda, hälsli önske- ligare, tillfällen förnä åstadsomma.

Förtroligit samtal, emellan de förra Helgonen, och en nyligen til deras sälla gemenskap anländ trogen Siäl.

Helg.

Wälkommen Syster kär, til thesa sälla högder!
 Välkommen til vårt land! ther idel helia sögder
 Bl' idkad; men alt ondt, hel dunt blir nebergaswit.
 All möda fäit sitt slut, som tu i werlden dragit.

Siäl.

Uch sälla Synkon, wäl är mig, som nu har råkat,
 I sådan salighet, Ehr, som ehr lesnad träkat
 Med mödo och heswår, igenom tränga dalar,
 I ären sälle wist, ty Gud ehr nu hugsmalar

Helg.

Tu äst så säll, som wi, fast tu än sögo smakat
 Af lifsens lufwa brun; ännu tu näpplig skakat
 Ifrån tig möddan tin, som tig på wågen qwalbe,
 Ehet har ju gått med tig, som alla andra walde?

Siäl.

Allt sant i sungen nu; nu glädje sorgen möder;
 Allt qwal han wänder bort; dock friska minnet söder
 En på de förra år; och på de swåra dagar
 Som följt mig, såsom hinden snälla hunden jagar.
 Om Eder sälla hoy, inifrån Guds ansicht klara,
 Och lambsjens dyra Tron, fringwårds af Engla: stara,
 Ei hindrade, jag då wist ömt tilbafars tänckte
 På säta makan, then min sijnad swåra fränckte.

Min Barn och äro qwar , som sakna Moör på jorden ;
 Mig tycks jag hörer them nu fölla thesa orden :
 Wår Moör, wi sakne tig : O at wi sig an hade
 I lifwet, så wi wõt ther öfwer wore glade :

Helg.

Wi vndre ei vppå af friska minnet hysen,
 Nån en sådan dröm, ty glädje minnen mysen
 Du först, hos sig, som har vppaknat vras sorgen ;
 Men tro wid thetta alt, at Gud sielf står i borgen.
 Ensamma Makan tin, som nu sorgfuller quider,
 Har Gud så får, at han ei något mehra lider,
 In honom nyttigt är, ty Herren sielf infånker
 Des sorgelalk, förvtan swel och minska rånskor.
 Tin barn fast the ha' mist tin wårdnad, som war ömmer ;
 Så lefwer Fadren dock på jorden, som ei gjömmen
 Sitt fromma hiertelag, thet han har altid wisadt,
 Och ther med Barnen sin rätt Faderligen lisat.
 En Fahr wi se och här, then döden albrig råcker :
 Then och sin milba hand, vdsöwer alla fräcker,
 Som sig vti hans Råd : förtroligt lemna wilja ;
 Ifrån tin Barn han wil sig albrig, albrig stija.

Säk.

Ach ! luffte wänner min, Ehr tröstemun mig gläder ;
 Jag wet at alt är sant, af frögd jag gierna quäder.
 Sen huru tukt jag är, i hwita Silket kläder ;
 Med seger : Crono prydd ; jag nu ei mehr är rädder
 För fienderna min', som qwalde mig på jorden ;
 Du Lambsens Bröllop är tilredt och jag är worden
 Bimvalder til thes Brud : nu glädje rätter wanka,
 Ach sälle wi och the, som Gud wil til sig sanka.
 Far wäl tu stemma wärld, med all tin onda skara,
 Jag nog har sett tin stård, nu får jag hos Gud wata
 I sådan salighet, som tu får aldrig smaka,
 Men är bered för them, som se sig ei tilbaka.

Helg.

Allt wäl, nu sinne wi det förra är förgångit,
 Och at tu röner wist, at alt godt är vndfångit ;
 Vti det förras stad, är idel glädje wunnen,
 Brån sig all gråt, all lät, all jemmer är förfvunnen.

Choren.

Pris ware Dig wår Gud, som of har skänkt tin nåde ;
 Pris ware Dig Guds Lamb, som frälst of vras wåde ;
 Pris se sig helga Gud, som of i tiden ledde
 Så frogit, så at of all thenna fromman stede.

Vi helig, helig, iertig af hertat thesfor funge
I allan ewighet, så gamble såsom unge.

Nathanael Alfving.

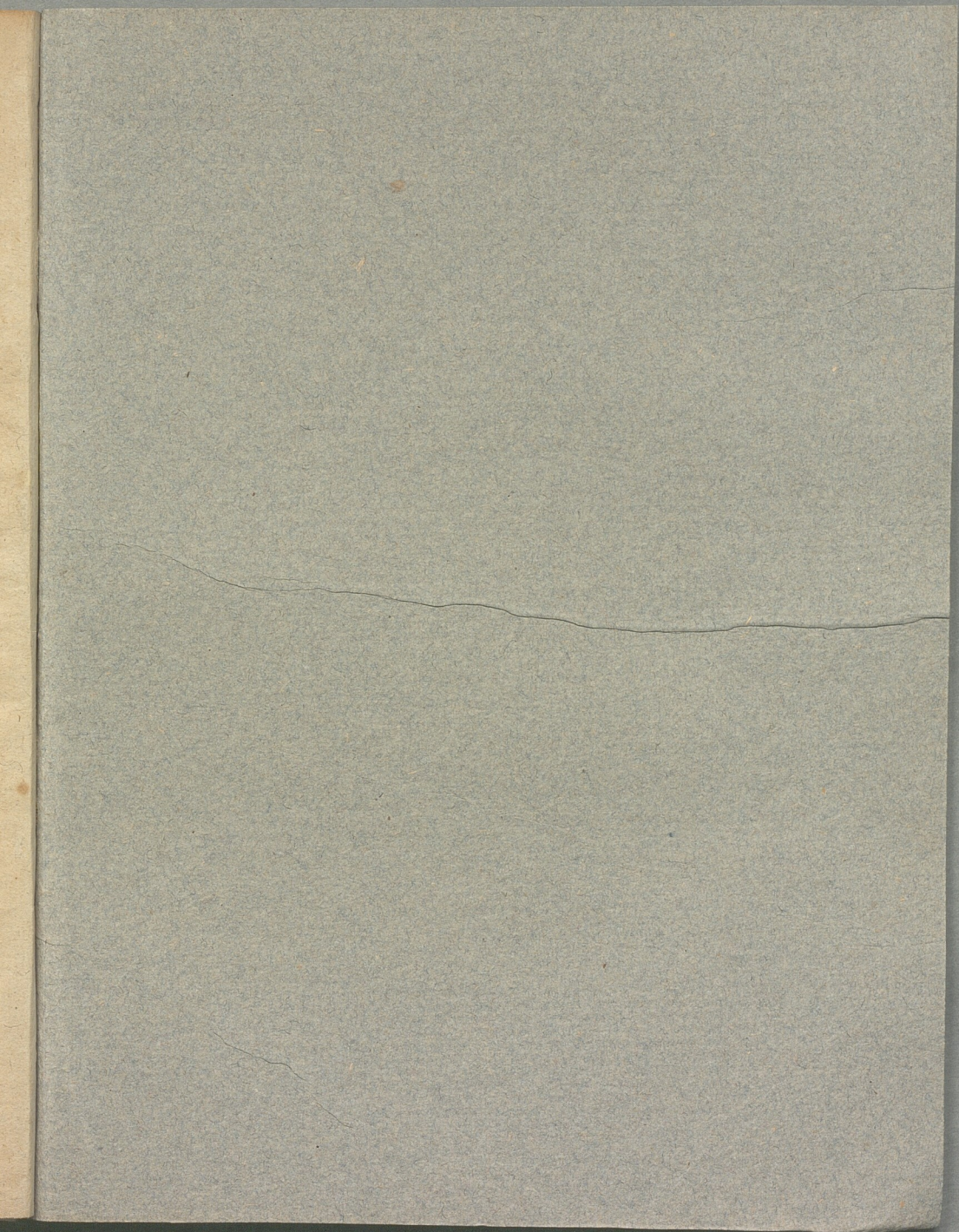
Widwas leswa här, sif bort med ddden wandra,
 Af alt wårt werlds beswär, ett kortt begrep ju är.
 Thet är en sanning wis, som ingen själ kan klandra;
 Ty alt i werlden finn's här til sitt witue bär.
 Then sanning går för alt, i thetta ddda lifwet,
 At hwar en wandrar bort til grafwens mörka ort.
 Then läran läres nog, som Guds Ord före skrifwit:
 Wi ha' ei här wårt hem, men skynda hädan fort.
 Fast hwar en födes hit, på samma sätt och lika,
 Så är thes lesnad här, doch af olika slag.
 En fattig leswer ju elendigt mot then rika:
 En är en Odygds träl: En fölger dygdens lag.
 Si thetta orsak är, fast alla ddden smaka
 Och thet i likhet ha, at the ei lika dö.
 Then ena döer til lifs: En an'n blir dddsens maka,
 Och för en ewig ddd, blir ewigt täre: frö.
 At dö är ingen konst, thet kunna' alla diuren;
 Ty dddsens lag och dag them alla före står;
 Men wäl dö, är en konst, som ei lärs af Naturen:
 Then konst allena mau af Guds ord weta får.
 Then wäl här leswer, wil GUD effter ddden löna,
 Med ewig nåde: lön, thet Jesus of förskyllt.
 Then illa leswer, får i ddden lönen röna,
 Som han förtient, så han sitt synda: mått har fyllt.
 Om Guds Rättfärdighet och nåd så wedergäller
 Them, thetas wäsend, som här från med ddden gå,
 Så bdr then plicht af of, som Guds Ord föreställer,
 Så anses som en lön, then the ock böra få.
 The frommas wäsend bdr, här leswa i wårt minne:
 The ondas mann igen med ddden dödat bli.
 The Frommas Dygde:wäg bdr wördas i wårt sunne:
 Men ondas subla lif en fastlig glömsko si.
 Så lät the ondas namn begrafs i glömsko: dwala.
 Lät thetas' laster ei bli någon föde: sten;
 Men lät of theremot, om frommas dygder tala,
 At thetas minne ei må lida något meen.
 Wi tänka billigt på, the wackra Dygds exempel,
 Som the them leswandom på Jorden lemnat gwar.

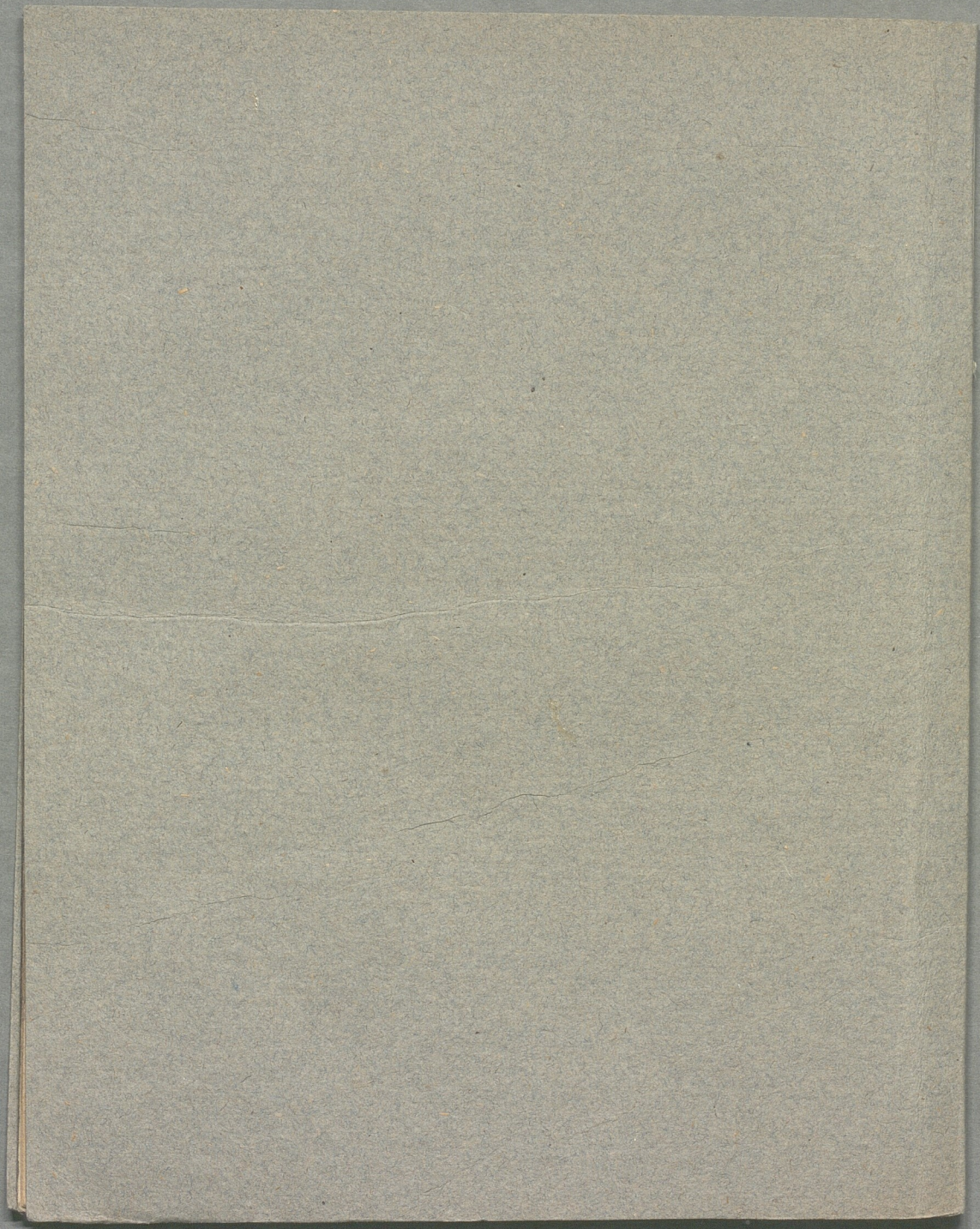
The

The ha i lif och död, här warit Andans tempel;
 Ty böra the och bli wår lefnads exemplar.
 Låt Werldens barnas flock mod Minnes stoder pråla,
 Som efter theas död, them minne lemna må.
 När theas själ-graf är alla plågers håla,
 Så lærer kroppens Ås en neklig hogfomst få.
 Här torde mången nu så säga: Ho kan weta,
 Hwem i en salig stund ell' ofäll skildes här swå?
 Här torde mång' af oförddömd ell' salig beta,
 Som thet ei är? Ty får wår dom ei wara brå.
 Här swaras: Ut wi ei ett sådant domqwal gidra
 Och Guds fördolba dom theu han allena fält
 Bemästra wilja: Ty wi få wål en gång höra,
 Hur gålet wi wår dom, emot Guds dommar skålt.
 Men likwål kunna wi, af lefnad'n något dömma
 Om theas tillstånd, som från tiden wandrat här.
 Theu illa lefwat kan man ei med skäl berömma:
 Theu utan bättring dödt, hau blir förddömd theu.
 Om wi ock sinna thet, at theu, som onder warit,
 Har i sin sista stund god bättrings teckn wist,
 Så tycks, the lefwande, som thetta ha ärfarit,
 Tu böra prisan fäll; ty han theu dygden hyst.
 Wår kärlek bättre gidr, när han thet bästa hoppas,
 An så wårt blinda wett will slätt förddömma allt.
 Wår dömmne-lystnad, bör med HERRans dommar stoppas.
 The böra falla godt alt hwad Hans Nåd befale:
 The frommas laster, som af them förr äro sporde,
 Måst tiena mångom till en syndig tableof.
 The se på theas fel, som the ei mianas borde;
 Men theas tro och dygd, theu glömma the som tof.
 Fel ha wel Helgon haft: Ty the ei warit änglar,
 The ha, så wål som wi, af kött och werld haft del;
 Men the, som thes för them här skända, ä just bånglar,
 Och på thes mull begå ett rätt oChristligt fel.
 Hwad kan mer däre likt, af småde munnar föras,
 Ät så the dödas Nåd här tugga och uthspy?
 Ät döda kan thet ei beswaras eller höras:
 The ha af alt thes last ei ringsta fram ell' bry.
 Men måst sielf skämmer sig, theu som med döda träter;
 Ty hwad Merite är thet med skuggan föra frig.
 Theu dödas tysta skufft när han så skändligt fräter,
 Med sushla titlar han så sielf utmärker sig.

En gammal regel är, therpå wi tänckia böra :
 Om en Frånwarande och död bde talas godt ;
 Men på frånwarande och döda sig fördrö ,
 Ehet hos hwar ärlig får till lönen spe och spott.
 Wi , som ha mål i mund ; Wi som här leswa qwara :
 Wi böra sådant folk med stammen wisa bort :
 Wi måste dödas namn med eftertryck förswara ,
 Så framt wi wilje sy ha rum bland ondäs Sora.
 The dödas namn och dygd , lå rått äminne äger
 Hos oss , som leswa qwar och stonda samma gång.
 Gud hielpe så wår sål , när grafwen blir wårt läger
 Och wi ska flytta hä'n , til ewigheten lång.
 Wår Döda , som här ses nu wara griffesfärdig ,
 Hon har wål från oss gådt ; men namnet leswe ään.
 Hon är med allan rätt ett wårdsamt minne wårdig ;
 Ty hon här leswat wål och dödt en Herrans wån.
 Then så wil dö som Hon , bde Hennes dygder lära ,
 Och låta them såds bli för sig ett lefnads lius.
 Hon war sin Barns beröm och sinom Man en ära ,
 För andras ögon och en prydnad i sitt hus.
 Hon har här genomgådt sin werld med mycken heder.
 I Endlhet , Flitighet , i gifmildhet och tro
 Hon satt alt sitt beröm , och lemnat lika seder ,
 Som lända oss til lius och henne sielf till ro.
 Kom Mome , Småde Kong ! tu plå ju ingen krona
 Och säg sin mening reut ! Men tu måst säja sant ,
 Så kan tu Henne ei beta sin Heders krona ;
 Ty Hon med ödygd ei satt sig sitt namn i pant.
 Ein sel tilfod Hon sielf , till trots för tig och andra.
 Hon wisse at Hon war en Wenn'fja i wår werld
 Och således ei war fri för them , som Solgrand klandra ,
 Men Bielfan sielfwe ei bli warse hos sin stånd.
 The dygder leswa ään ; Men felen äro glömda.
 Gud gifwe wi the dygd här efter leswa må !
 The sel the äro wål i Jesu sår förglömda.
 Ett sådant lefnads slut wi också önska må ! ! !

Anders Biörling.

www.books2ebooks.eu